

РЕШЕНИЕ

№ 7653

гр. София, 07.12.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 20.04.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **194** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е образувано по жалба на Ц. Н. Ц. срещу административен акт - Решение № РО - 737/24.11.2014г. на Директора на ТП на НОИ - С. - град, с което е оставена без уважение жалбата на Ц. Ц. срещу разпореждане № [ЕГН] от 27.06.2014г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване. С последното е постановен отказ за преизчисляване на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ на жалбоподателя по реда на чл.21, ал.3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ от допълнителен доход, получен за работа при условията на съвместителство за периода от 15.02.1982г. до 26.10.1984г. в Общинско предприятие за производство, търговия, услуги и строителство /ОбППТУС/ "Зора" - С..

Жалбоподателят твърди, че с Решение № РО-737/24. 11. 2014 г. на Директора на ТП на НОИ - С. – град неправилно, незаконосъобразно и необосновано е отказано преизчисляване на пенсията за инвалидност на Ц. от друг 3-годишен базисен период /01. 01. 1982 - 31. 12. 1984 г./ по представени 2 бр. удостоверения УП - 2, издадени съответно от [фирма] - по основен трудов договор и от ОбППТУС „Зора“ - по допълнителен трудов договор по чл. 74 КТ /51 г. Претендира отмяна на съдебното решение като моли да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Като основания за отмяна са посочени нарушения на материалния закон в потвърденото с решението на директора на ТП на НОИ разпореждане №[ЕИК] от 27. 06. 2014 г. на длъжностното лице по ПО в частта на формиране на осигурителния доход, от който е изчислен размерът на пенсията на Ц. за инвалидност, по-конкретно - неспазване на чл. 40, ал. 2 НПОС и чл. 46 НПОС, чл. 70 и 70а КСО. Твърди, че

пенсионният орган произволно е определил пенсията на Ц. само от дохода по основното трудово правоотношение, без да обсъди и уточни, че трудовото възнаграждение по втория трудов договор също се включва при формиране на осигурителния доход за периода 01.01.1982 г. - 31.12.1984 г. Навежда и довод, че искането за преизчисление на пенсията му е основано на действащата към момента на полагане на труда нормативна уредба, предвиждаща, че върху посочения доход по втори трудов договор са се дължали и внасяли задължителни осигурителни вноски и това задължение е удостоверено в самото удостоверение образец УП-2. Задължението за внасяне на осигурителни вноски за всички осигурени социални рискове е обхващало всички работници и служители, наети на работа по КТ, независимо от установеното работно време и вида на трудовия договор, включително се е разпростирано върху заетите по външно и вътрешно съвместителство, съгласно чл. 1 Правилника за приложение на дял III от КТ/51 г. – отм., приложим към цитирания период. В случая се касае за положен труд по външно съвместителство за периода 01.02.1982 г. - 24.11.1984 г. при условията на чл. 74 от КТ/51 г. (отм.), за който с изплатено допълнително трудово възнаграждение, което не е обсъждано и не е преценявано, а необосновано е определен размерът на пенсията на Ц. само върху по-ниския осигурителен доход.

Оспорва изводите на ответника по преценката на Удостоверение УП-2 № 157/23.04.1991г., издадено от Общинско предприятие за производство, търговия, услуги и строителство, а като е приел, че този документ не удостоверява осигурителния доход, вписан в него, е навлязъл в компетентността на Съда.

Пред съда жалбата се поддържа изцяло – чрез адв. М., в това число и в подробна писмена защита и въз основа на приетото по делото заключение на вещото лице.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ - С. – град, чрез процесуален представител юрк. Б., е оспорил жалбата като неоснователна. Твърди, че в удостоверение обр. УП-2 издадено от Обинското предприятие "Зора" не е отразено, че върху полученото възнаграждение са начислени и внесени осигурителни вноски за ДОО, както и в какъв размер, съгласно Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж /ДВ, бр.20/12.03.1968г. и изм. и доп. ДВ, бр.48/24.06.1975г./. В писмена защита поддържа доводите, изложени в мотивите на решението за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и изслушано заключение на вещо лице.

Съдът като съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди доказателствата и извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт, от правна и фактическа страна прие за установено следното:

Жалбата е с дата 17.12.2014г., няма данни за конкретна дата на връчване на оспореното решение а само пощенски плик за изпращането му на жалбоподателя. С оглед на това жалбата следва да се приеме за подадена в срок. и е процесуално допустима.

По фактите съдът приема следното:

Предмет на обжалване в производството пред съда, на основание чл.118, ал.1 КСО, е Решение № РО - 737/24.11.2014г. на Директора на ТП на НОИ - С. - град, с което е оставена без уважение жалбата на Ц. Ц. срещу разпореждане № [ЕГН] от 27.06.2014г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване. С последното е постановен отказ за преизчисляване на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ на жалбоподателя по реда на чл.21, ал.3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ от допълнителен доход, получен за работа при условията на съвместителство за периода от 15.02.1982г. до 26.10.1984г. в Общинско предприятие за производство, търговия, услуги и строителство /ОбППТУС/ "Зора" - С..

В подкрепа на искането си за преизчисление на пенсията, жалбоподателят е представил Удостоверение образец УП -2, издадено от Общинското предприятие „Зора“. Същото е издадено за периода от 15.02.1982г. до 26.10.1984г. и касае трудов стаж на длъжност шофьор на товарен камион с брутно трудово възнаграждение общо 20633,94 лв. Изрично в удостоверението е посочено, че тази сума включва възнаграждение за основна заплата, процент на прослужено време, премии – месечни и годишни, допълнително възнаграждение за вредни

С жалбата си по административен ред срещу разпореждането за отказ е представена и Заповед № 229 / 26.10.1984, с която на основание чл.29а от Кодекса на труда от 1951г. (отм.) е прекратено трудовото му правоотношение с Общинско предприятие за производство, търговия, услуги и строителство „Зора“ С..

В хода на административното производство, преди да бъде издадено разпореждането за отказ на ръководителя „ПО“, е извършена проверка по разходите на ДОО, оформена в Констативен протокол от 18.06.2014г. В този протокол е констатирано, че в отдел „Осигурителен архив“ при ТП на НОИ С. град, няма предадени за съхранение по реда на Инstrukция № 5/2005г. разчетно-платежни ведомости на процесното общинско предприятие, а при посочение на адреса по седалището на общинското предприятие, не е намерено лице за контакт, представляващо същото. Също съгласно този протокол, в информационните регистри за регистрацията на търговците не може да бъде открита информация. Установен е контакт с управителя на друго дружество – [фирма], което не е общинско дружество, а правопреемник на дружество, учредено от Държавата, и няма връзка с общинското дружество, издало удостоверението за спорния трудов стаж по делото.

В хода на разглеждането на жалбата срещу разпореждането по административен ред, също е извършена проверка и събиране на доказателства. Изпратено е писмо до Столична община за предоставянето на данни за осигурителя, приложено Сведение за регистрация на осигурителя под № 26185 – Общинското предприятие „Зора“, в което е посочено, че предприятието е държавно, броят на работниците е 55 и от дата 01.09.1988г. Приложени са Заповед РД – 17-103 от 28.06.1991г. за образуване на фирми с държавно участие, сред които и „Зора –инженеринг“ – С., като правопреемник на фирма със същото наименование, но седалище Д. – Приложение № 8, както и копие на съдебно решение за регистрацията на тази фирма. В отговор на запитването, от Столична община, Район К. е отговорено с писмо от 19.11.2014г., че данни за общинско предприятие „Зора“ не са открити.

В решението си ответникът е обсъдил посочените факти и приел жалбата за неоснователна. По преценката на доказателствата е стигнал до извод, че Общинското предприятие „Зора“ въз основа на сведенията за регистрацията му съществува от 1988г., което изключвало възможността жалбоподателят да е полагал

труд в него преди това. Изложени са доводи и за различие в печатите на това предприятие, положени в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение и в сведението за регистрация на осигурителя. Крайният извод е, че представеното удостоверение за пенсиониране обр. УП-2, с № 157 / 23.04.1991г. не е издадено редовно от осигурителя ОбППТУС „Зора“ С., както и не е подпечатано с печата на същия. Удостоверението не удостоверява претендирания осигурителен доход и отказът да бъде признат с разпореждането, е приет за правилен.

По делото е изслушано заключение на вещо лице затова какъв следва да бъде размера на осигурителния доход на жалбоподателя съответно размерът на пенсията съобразно искането му за преизчисление и при зачитане на спорния осигурителен доход. Вещото лице е стигнало до извод, че общият размер на пенсиите на жалбоподателя следва да бъде в размер на 604,71 лв. като се зачете спорния осигурителен доход.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Обжалваното по делото решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал.-1 КСО, при спазване на изискванията за съдържание и форма, съдържа правни и фактически съображения за издаването му, обсъдени са доказателствата и доводите на жалбоподателя, взето е становище по всички относими въпроси към разрешаването на правния спор.

Повдигнатият спор е правен и касае преизчисляване на пенсията на жалбоподателя по реда на чл.21, ал.3 от НПОС от друг базисен период от 01.01.1982г. до 31.12.1984г., като се вземе предвид възнаграждение в размер на 8233,35 лв., получено за работа по основен трудов договор със [фирма] - С., към което да се включи и възнаграждение в размер на 20633,94 лв., получено в периода от 15.02.1982г. до 26.10.1984г. за работа по външно съвместителство /чл.74 от КТ от 51г. /отм./ в ОбППТУС "Зора" - С..

Решението на ответника, с което жалбата е отхвърлена като неоснователна, е постановено при правилно приложение на материалноправните разпоредби на чл. 110, ал. 5 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите, съгласно която в брутното трудово възнаграждение за изчисляване на пенсията не се включва възнаграждението за съвместителство извън законно установеното работно време.. Съгласно тази разпоредба, дори и да са направени от ОбППТУС "Зора" - С. осигурителни вноски, същите не са били дължими, а получаването от жалбоподателя Ц. трудово възнаграждение по външно съвместителство не следва да се включва при изчисляването на пенсията му за осигурителен стаж и възраст.

Съгласно чл. 70, ал. 1 от КСО индивидуалният коефициент се изчислява от дохода на лицето, върху който са внесени осигурителни вноски за периода от три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж до 1.01.1997 г.; съгласно чл. 46, ал. 1 от НПОС (доп. - ДВ, бр. 74 от 2002 г.) средномесечният осигурителен доход за лицата по чл. 4, ал. 1, 2 и ал. 3, т. 5 КЗОО се определя от възнаграждението или осигурителния доход, върху който са внесени или са дължими осигурителни вноски. И в двете хипотези осигурителният доход на лицето или доходът, върху който са внесени осигурителни вноски, предполага зачитане за осигурителен стаж на времето, през което доходът е реализиран. В конкретния случай от решаващо значение е обстоятелството, че осигурителните вноски по договора за външно съвместителство са направени преди 1.01.2000 г. при действието на отменения Закон за пенсиите, Правилника за прилагането му. По силата на преходната разпоредба на § 9 от ПЗР на КСО положението на труд до 31.12.1999 г. на

основание трудов договор се признава за осигурителен стаж по кодекса, само при положение, че се зачита за трудов стаж за пенсиониране съгласно действащите дотогава разпоредби. Съгласно чл. 110, ал. 5 от ППЗП (отм.) положеният труд по договор за външно съвместителство не се зачита за трудов стаж при пенсиониране, респективно не може да се зачете като осигурителен стаж по кодекса. Полученото възнаграждение по договора за външно съвместителство не представлява осигурителен доход по смисъла на Кодекса за социално осигуряване.

Съгласно тази разпоредба, дори и да са направени от ОБПТУС "Зора" - С. осигурителни вноски, същите не са били дължими, а получаваното от жалбоподателя Ц. трудово възнаграждение по външно съвместителство не следва да се включва при изчисляването на пенсията му за осигурителен стаж и възраст. Видно от доказателствата, отработеното време по външно съвместителство съвпада със стаж по основно трудово правоотношение в „С.“, признат при пенсионирането на жалбоподателя.

Посочетната разпоредба е специална по отношение на осигурителния доход, а доводът на жалбоподателя, че чл. 1 от КТ от 1951г. изисква задължително осигуряване и поради това признаване на дохода при определянето на размера на пенсията, за неоснователен. По отношение на вида осигурителен доход, който се признава за пенсия е налице специална уредба през относимия период – Закона за пенсиите и подзаконовите актове по прилагането му. Тази специална уредба изключва изрично определени възнаграждения от обхвата на дохода, въз основа на които се определя пенсията, поради това общо тълкуване по същия въпрос, основано на КТ, не е допустимо.

Предвид на изложеното, след като законодателят изрично изключва от обхвата на осигурителния доход полученото възнаграждение по външно съвместителство, съдът не следва да излага мотиви за преценка на доказателствата за този стаж, не следва да обсъжда въпроса дали такъв стаж действително е положен, съществувал ли е осигурителя и представените доказателства съставляват ли такива за доказване на осигурителен стаж по КСО, съответно заключението на вещото лице.

Обжалваният административен акт на ТП на НОИ - С. - град, с който на Ц. Н. Ц. от [населено място] е отказано преизчисление на личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст и конкретно поради отказ да бъде включено полученото възнаграждение по втори трудов договор за работа при условията на външно съвместителство за периода от 15.02.1982г. до 26.10.1984г., са законосъобразни. Като е отхвърлил подадената жалба срещу разпореждането на органа по ПО, директорът на , ТП на НОИ - С. - град е постановил правилно решение.

По изложените съображения не са налице основания за незаконосъобразност на оспорения по делото акт. Жалбата на Ц. Н. Ц. срещу Решение № РО - 737/24.11.2014г. на Директора на ТП на НОИ - С. – град следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не е претендирал разноски, а направените по делото, с оглед изхода на правния спор, следва да бъдат понесени от жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Ц. Н. Ц. срещу административен акт - Решение № РО - 737/24.11.2014г. на Директора на ТП на НОИ - С. - град.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред върховен
административен съд.
Съдия: